

дамъ този подарокъ на Господжѣтъ си, почудваніето ѝ мя смая. Що е това? попита. И азъ наистинѣхъ истѣлкувахъ ѝ що е, но тя поиска да ѝ повторѣхъ още веднѣжъ отговорѣтъ си. — Такъвъ ли е обичайтъ? попита изново.

— Ей, Господже, колчемъ ся подновяватъ наемѣтъ.

— Отъ тридесетъ години насамъ има най-малко десетъ пѣтя да сѣ ся подновявали наемѣтъ.... Но не съмъ чувала никога за такъвъ подарѣкъ.

— Незнай, Господже.

Тя ся вгълби въ безднѣхъ размысли, между които безъ друго ще да бѣдеше и споменѣтъ за Г. Ивара. Послѣ като подигнѣхъ раменѣ, мѣтнѣхъ очи на мене, послѣ на парѣтъ и пакъ на мене, и видѣ ся като че ся двоене. Най-послѣ като ся прострѣ на столѣтъ си и въздѣхнѣхъ изъ дълбоко, рече простодушно, за което ѝ съмъ признателенъ; много добрѣ, господине, благодарѣхъ ви.

Това точно извършваніе на длъжността ѝ ми, за което право постѣпи та не ми благодари, вдѣхнѣхъ ѝ, както ся убѣдихъ слѣдъ нѣкой день, най-добро мнѣніе за способността ѝ и добродѣтеля ѝ на настойника ѝ; защото когато момичето ѝ единъ день прочиташе нѣкакво пѣтешествіе по полюсытъ и разказваше за нѣкоѣхъ чуднѣхъ птицѣхъ които не можала да ввѣрка; — Както настойникѣтъ ѝ ми, каза майката, който не може да ввѣрка чуждитѣ пары въ кесіѣхъ си.